

[Erhard Jakobsen]

Man må jo nok sige, at der var stor skepsis, før denne regering blev dannet overhovedet, når jeg tænker på, hvad sommerens aviser skrev på ledende plads om firkløvertanken. Jeg husker nok, at jeg sammen med et andet medlem, der var kendt i dette ting, blev udnævnt til pauseklovn, fordi vi var tåbelige nok til at køre denne tossede idé om en firkløverregering. Nu kom den. Den blev dannet på rekordtid. Den havde sit program færdigt på rekordtid, og den har fået gennemført mere på den tid, der er gået indtil nu, end mange andre har kunnet gøre, som oven i købet har haft gunstigere forhold at arbejde under.

Men selvfølgelig må vi ikke glemme – og det bliver vi jævnlig mindet om, det skal jeg love for – at denne nye regering ikke fik et nyt folketing at arbejde i. Det har vi måttet erkende, og vi, der har gået i den gode gammeldags skole, har lært at regne, både at lægge sammen og at trække fra; derfor ved vi med al ønskelig tydelighed, at hvor socialdemokratiet går sammen med SF og de radikale, er der ingen udvej for at komme igennem, for det giver det flertal imod regeringen, som gør det umuligt for regeringen at gennemføre sin egen politik, sine egne ønsker.

Hr. Camre søgte i dag at finde forklaringen på regeringspartierne nuværende holdning til pensionskassebeskatningen, og han mente at kunne udlægge det som en erkendelse – en sen erkendelse, men en erkendelse – af, at socialdemokratiet havde haft ret. Helt forkert! Jeg kan selvfølgelig kun tale på egne og på mit partis vegne, men jeg er sikker på, at de tre andre partier vil sige det samme: vi mener præcis det samme om indgrebene over for pensionskasserne, som vi hele tiden har ment. Vi mener præcis det samme. Det er ikke det, at socialdemokratiet har ret. Nej, det er det, at socialdemokratiet har magt. Vælgerne har givet socialdemokratiet et flertal sammen med SF og de radikale i dette ting, og det vil sige, at vi stod over for enten at bøje os for det eller at gå af, og vi var selvfølgelig ikke så tåbelige at gå af. Vi var heller ikke så tåbelige at overlade til de tre partier at lave noget, der var langt værre end det her. Men det er da ikke at give dem ret. Det er kun at bøje sig for de realiteter, som den gode gammeldags skole har lært os at tælle sammen til.

Hr. Camre sagde noget andet, som jeg må give ham fuldstændig ret i. Socialdemokratiet ville et andet samfund end det, denne regering stiler imod. Det er fuldkommen korrekt. Det er en helt reel fremstilling. Det skal vi gerne understrege. Men alligevel må jeg korrigerer og sige, at det er nu ikke det, der kommer frem gennem den politik, der føres i første række. Den politik, der nu føres, den, der er lagt op til, er ikke udtryk for, hvad de fire partier ønsker. Den er i første række udtryk for, hvad de fire partier er forbandet nødt til at gøre, hvis der overhovedet skal udrettes noget. Det gælder på en række punkter. Det betyder ikke, at man ikke har det ideologiske i tankerne. Når man står over for at kunne gøre noget på to måder, så vælger man den måde, som passer med det, man selv synes er ret og rigtigt, det er klart. Men man skal ikke tro, at indgrebene f.eks. på det sociale område er foretaget af lyst, at det er noget, man gør, fordi man har en bestemt ideologisk holdning til en bestemt gruppe mennesker, til klassekamp osv. Aldeles ikke! Det skyldes alene, at man ikke kunne komme uden om det. Der var ikke noget at gøre. Man måtte skære ned de steder, hvor de store udgifter er, og det er det, der dikterer det, vi gør, ikke nogle ideologiske holdninger.

Der er tydelige forskelligheder i opfattelsen af, hvor tyngdepunktet ligger i den økonomiske politik. Socialdemokratiet har de sidste par år lagt hovedvægten på at bekæmpe arbejdsløsheden. Det er forståeligt. Det ville vi alle sammen gerne gøre, men ingen, der kender dansk økonomi og Danmarks placering i den samlede verdensøkonomi, kan påstå, at det er noget, man bare kan begynde på. Man tager bare fat på arbejdsløsheden, og hvis det klares, går det andet nok af sig selv! Nej, man må tværtimod tage fat på nogle af de andre ting først, og derefter kan man så se, om man ikke også kan gøre noget ved arbejdsløsheden, om man ikke ved at ordne de andre ting af sig selv kommer til at gøre noget ved arbejdsløsheden. Der ligger forskellen i opfattelsen.

Centrum-demokraterne har sagt så tit, at vi næsten ikke kan få os selv til at blive ved med at gentage det – men det skal jo frem i enhver forbindelse – at det kan ikke nytte noget, at man vil sige: vi vil bekæmpe valutaunderskuddet, og vi vil samtidig bekæmpe arbejdsløsheden. Det går ikke. De to ting